

CYKLOPOUŤ 2018

ČESKÉ BUDĚJOVICE – MARIAZELL – BŘECLAV

1. DEN 10. 8. 2018 ČESKÉ BUDĚJOVICE

„Stačí když přijedete o půl osmé,“ sdělil nám včera Petr Gabriel, když jsme vezli kola a věci do Uherského Brodu. Radši vyrážíme už o půl sedmé a když v sedm hodin přijíždíme do areálu Ditipa, nikde není ani živáčka. „Že by už odjeli? Ale vozík na kola tady je, tak snad ne,“ sdělujeme si s tátou pocity. Za pár minut už ale přijíždí autobus se servisákem Pavlem a jeho sedmiletým synkem Vildou. „Letos pojede na svém kole, bude to takový křest ohněm, ale snad to zvládne,“ říká Pavel. Přijíždí i pan Červenka a rodina Janíků, kteří autem dováží postupně pečivo a maso. Nastává nejtěžší úkol, a to nanosit všechny věci do autobusu tak, aby se tam vlezly a na nic se nezapomnělo. Petr Gabriel jel totiž do Českých Budějovic už den předem.

Čeká se na příjezd pana Zajíce, mezitím si chlapi povídají s řidičem autobusu. „Už víte, jakou cestou pojedete? Ono se dá jet totiž i přes Rakousko nebo...“ „No, já zatím jel jen trasu Veselí – Uherské Hradiště při výluce, takže trefím do Veselí a dál se uvidí. České Budějovice, to je někde u Košic, ne? Aha, nebo vlastně na severu? Já jsem měl asi špatně otočenou mapu...“ V prvních chvílích v nás všech trne, že pan řidič Rošťa mluví vážně, postupně začínáme chápat, že si dělá srandu a ve skutečnosti je zdatný jezdec. „Jezdil jsem roky s kamionem a teď 14 měsíců jezdím s autobusem,“ popisuje svoji kariéru. Jeho velké zkušenosti se ukázaly hned při vyjíždění z areálu, kdy jsme museli projet úzkou bránou i s vozíkem na kola.

První zastávku máme u Jihlavy, celkem nás jede autobusem devatenáct. Začíná být chladno, nakonec i prší. „Jen si ten chládek užijeme, zítra už mají být zase tropy,“ říká táta. Kousek před Budějovicemi v obci Vitín si děláme další přestávku. Stojíme ve slepé ulici, ze které se nedá vyjet jinak než vycouváním na hlavní silnici. To však pro pana řidiče není žádný problém. „Já to zvládnou, jen potřebuji, aby někdo šel ven a ukazoval mi. Půjдете třeba... vy!“ a ukáže na tátu. „Tady máte reflexní vestu, aby vás bylo vidět.“ Táta vchází do silnice a kamion hned zastavuje ve strachu, že by to mohla být policie. Nakonec se z obou stran vytvoří kolona aut, která trpělivě čeká, než náš autobus vycouvá.

V Českých Budějovicích zastavujeme u pivovaru, paní řidička zaparkovaného auta stojícího vedle autobusu se nemesla ozývá, jestli bychom nemohli popojet. Popojeli jsme tak, že jsme si udělali okružní jízdu po Budějovicích, a nakonec opět skončili u pivovaru, kde nabíráme pana Františka, což je starosta místního Orla. Pan František nás naviguje až k orlovně, která se nachází mezi nádražím a náměstím, nájezd tam není vůbec jednoduchý, jedná se navíc o pěší zónu. „On se chce tady jako otočit?!“ nechápe táta. „No, on tam chce vlastně zacouvat,“ odpovídám. Nakonec do úzké uličky zajíždí jen tak, aby se dal odpojit vozík. „Víte, ono se to nezdá, ale zacouvat tam i s tím vozíkem není úplně jednoduché,“ říká nám řidič mezitím co ostatní chlapi odváží v dešti vozík do dvora orlovný. „No, ono se to zdá,“ říká táta. „Vždyť

na té jedné straně zbývalo už jen pár milimetrů,“ hodnotí to táta. „Fakt? To jsem si ani nevšiml,“ odpovídá řidič Rosťa. S užaslymi pohledy jdeme nosit batožiny z autobusu do tělocvičny, kde mají spát ženy. Já ale odcházím s tátou do místnosti s lezeckými stěnami, kde mají být muži. „Tak to je teda něco!“ říkáme a hned si zabíráme matraci u vchodu.

Následuje prezence, každý dostáváme tašku s mapkami, samolepkou na kolo, kartičkou cyklopoutníka a tričkem, které je letos bílé s fosforeskujícím potiskem. Postupně přijíždí ostatní, s některými se vidíme po roce, po dvou, s dalšími poprvé. „Děvče moje zlaté, ty jsi ale vyrostla,“ vítá mě pan Hons a objímá mě v náručí.

Jelikož dnes není společná večeře, jdeme dolů do restaurace na polévku. U stolu sedíme s Luďkem a Robertem, probíráme, co jsme od poslední cyklopoutě zažili. Po šesté hodině jdeme do centra, na náměstí akorát probíhá jazzový koncert. Procházíme podloubím, uličkami, Zdeňka zůstává na pivo v Masných krámech. Přestává pršet, vracíme se na ubytování a zdravíme se s Honzou a jeho kamarádkou Zdeňkou, která jede letos poprvé.

Jdu se osprchovat a pak mě Vilda s Pavlem učí hrát v kostky, bohužel prohrávám, kdežto Vilda suverénně vítězí. O půl desáté se scházíme v baru vedle lezeckých stěn, kde začíná oficiální přivítání a představení organizačního týmu. Dozvídáme se také potřebné informace k trasám a vítá nás i starosta Orla Českých Budějovic. „Tuto orlovnu postavili orlové sami během jednoho roku,“ říká hrdě a přeje nám šťastnou cestu. Tak se zapisujeme do skupinek, letošní název naší skupinky je Inkognito. Proč, to už sama nevím. Potom už si jdeme lehnout a snažíme se usnout ve velkém horku a dusnu. Někdy během noci se budím, když se ozve rána, jak někdo o někoho zakopl. Zhasíná se a v tu chvíli se ozve z konce místnosti: „Ale no tak, to jste nemuseli.“ Ale my, co už jsme spali, jsme rádi, že když už není chládek, tak je alespoň tma.

2. DEN 1. ETAPA 11. 8. 2018 ČESKÉ BUDĚJOVICE – VYŠŠÍ BROD 68 KM

Probouzíme se brzo ráno s oroseným čelem od potu. Začínáme si balit věci a scházíme dolů na snídani. „Každý má pět párků a šest rohlíků,“ hlásí Štěpán. Jelikož takovou porci sníst nedokážeme, bereme si rohlíky i s sebou na cestu. A hlavně je ke snídani i cyklopoutnický čaj, na který jsem se celý rok těšila. „Jé, ten je výborný,“ říkám a zrovna přichází pan Červenka se slovy: „Ále, zdá se mi, že už to není ono, rok od roku se horší.“ Podle spokojených výrazů cyklopoutníků to tak ale vůbec nevypadá.

Po snídani se nakládají věci do autobusu a pomalu se scházíme u kostela sv. Mikuláše, kde je v deset hodin mše a po ní slavnostní start od radnice. Děláme jedno kolečko kolem náměstí, cinkáme zvonečky, všichni máme na sobě bílé triko, takže vypadáme jako na sjezdu doktorů. Tento společný začátek má za příčinu rozpad naší skupinky a já rychle vyjždím ku předu hledat tátu. Ten jede za Honzou, který se nabídl, že nás vyvede z města ven, protože je místní. Brzy však zjišťujeme, že chceme jet jinou cestou než jeho skupinka směřující ke Kleti, a proto v malé vesničce čekáme na ostatní a sjíždíme k Vltavě. Projíždíme městečky a najednou slyšíme: „Zastavte se u nás na placku!“ Placku? Proč ne. V hezky opravené stodole se vyrábí domácí Milanovy pšeničné placky ve verzi sladké i slané, taky si dáváme kávu a kofolu. Posedáváme na lavičce, vychutná-

váme si dobrou svačinu a voláme na všechny kolemjedoucí: „Pojďte taky na placku, jsou výborné!“ Několik skupinek se zde zastaví, dokonce i pan Zajíc, který to znalecky posuzuje. „To je jak z toho... lokšového těsta!“

Když máme břicha nasycena, sedáme na kolo a prudkým sjezdem vjíždíme do Zlaté Koruny. Všude je plno vodáků, v klášteře se zastavujeme pro razítko, protože i letos máme každý svůj credencial. Bohužel už ale nemáme celou skupinku. Anežka se ztratila a její manžel Josef ji jel hledat. Přidává se k nám však na chvíli paní Zdeňka, Honzova kamarádka. Jedeme cestou do Českého Krumlova a na cestě vidíme psa. „Pozor pes!“ upozorňuje Luděk. „Otázka je, zda je on náš oběd nebo my jeho,“ podotýká táta.

Dalším prudkým klesáním se napojujeme na frekventovanou hlavní silnici, po které jsme měli tu čest jet na cyklo-pouti i před dvěma roky. Naštěstí po ní nejedeme dlouho, ale v centru města to není o moc lepší, když se prodíráme davy nadšených cizinců. Zastavujeme pod zámek u Vltavy a pozorujeme vodáky sjíždějící jez.

Z Českého Krumlova jedeme po silnici podél Vltavy, vodáci na nás občas volají „Ahojoj!“ a já vzpomínám na loňský vodák. Krajina mi z pohledu cyklisty připadá místy úplně jiná. Táta nasazuje tempo, ale protože celá skupinka nestačí, zpomalujeme a setkáváme se se skupinkou pana Honse. „Nezašli byste taky někde na oběd?“ ptají se. Sice jsme si dali v Krumlově rohlíky, ale někteří mají hlad, a tak jedeme do dědinky Zátoň, kde si Robert se Zdeňou ve vodácké hospůdce dávají bramboráky se zelím. „Tak tohle fakt nesním,“ konstatuje Robert a pokládá na stůl tácek se třemi obrovskými bramboráky. „Nedáte si někdo?“ nabízí nám Zdeňka. Abychom po obědě těla zase trochu rozhýbali, musíme vyšlápnout strmý kopeček zpátky na silnici. „Já jsem myslel, že pojedou dozadu místo dopředu,“ komentuje to Luděk ze svého lehokola.

Další zastávku si děláme u hradu Rožmberk. S tátou, Ludkem a Zdeňou se šplháme nahoru i s koly, Robert nás čeká dole na autobusové zastávce a poslouchá jednu z jeho nepřeborné zásoby audioknih. Kola zamykáme u plotu a na nádvoří si dáváme svačinu. Když se vracíme zpět, vidíme skupinku Peti Krbečka, jak si vynáší kola až k hradu. „To jste mohli vzít i ty naše,“ říká Luděk. „Doufám, že u toho plotu ještě jsou,“ ptám se. „Jojo, stojí tam,“ říkají a smějí se.

Dolů od hradu jdeme pěšky a potkáváme další skupinku, která se to snaží k hradu vyjet na kole. Postupně ale sesedají. „I vy jste šli nahoru pěšky, že jo?“ ptají se nás, aby se nemuseli cítit trapně.

Až do Vyšího Brodu cesta rychle utíká, ve městě potkáváme Anežku s manželem. „Tak jsme se setkali až v cíli,“ vítáme je. První ale jedeme ke klášteru Cisterciáků. Nahlížíme dovnitř kostela, ale infocentrum už je zavřené. Naštěstí přede dveřmi kláštera stojí jeden ze členů řádu a povídá si s Anežkou. Prosíme ho o razítko a on nás vede k sobě do kanceláře a ochotně nám ho tiskne do credencialu. „Tak se tam za nás v Mariazell pomodlete, šťastnou cestu,“ přeje nám. My se vydáváme na ubytování, které je v místní tělocvičně. Dozvídáme se, že už v prvních dvaceti kilometrech se stal pád a jeden z cyklopoutníků musí odjet domů.

Zabíráme si místo v hale a míříme rychle do sprchy, protože jsme úplně zpocení. Sprch je hodně, ale voda není zrovna nejteplejší. „I vy jste měli ve sprchách studenou vodu?“ ptám se Ludka. „My jsme měli studenou a studenější,“ odpovídá. Jdeme dolů na večeri, dneska je cyklopoutnická polévka a táborák. Postupně se sjíždí ostatní, ochlazuje se, a nakonec, když se začínám trást zimou, zalézám do spacáku psát poznámky. Usínáme poměrně brzy, po první etapě i předchozí horké noci jsme unavení. Tuto noc nám horko rozhodně nebude, venku je nad ránem sedm stupňů.

3. DEN 2. ETAPA 12. 8. 2018 VYŠŠÍ BROD – LINZ 52 KM

„To jsme se přes noc teleportovali na severní pól, že je tu taková zima?“ říkám si hned po probuzení. Navíc je teprve šest hodin a oficiální hudební budíček je až ve tři čtvrtě na sedm. I táta vstává brzo a pomáhá nosit vodu na čaj. Za to dostává káfé od paní kuchařky. V osm hodin má být mše, o půl osmé chodí Petr Gabriel po tělocvičně s mikrofonom. „Otec Alvarez ještě spí a my nevíme kde, kdybyste ho náhodou viděli, tak ho vzbudte.“ Mše naštěstí začíná načas, po ní nám ještě Dominik Chvíla vypráví o dobročinné organizaci.

Na snídani je dneska všeho chuť. Polévka, klobása, pomazánka, chleba. S plnými žaludky nakládáme věci do autobusu a je třeba k němu připojit i vozík, což je práce pro silné muže. Také čekáme na Anežku. „Anežko, my na tebe počkáme, ne že se nám po deseti kilometrech zase ztratíš...“ říká táta. „Neztratím, slibuji, i když se to nemá!“ odpovídá odhodlaně Anežka. V deset vyjíždíme směr Rakousko.

Hned ze začátku nás čeká pár kopečků, za obcí Mlýnec dokonce i terénní vložka. Po kamenité lesní cestě se šplháme vzhůru a najednou zjišťujeme, že už jsme v Rakousku. Přijíždíme ke statku Sailer, kde se Anežka hlásí ke skupince. „Už je to

více jak deset kilometrů a pořád jedu s vámi!“ Dneska se k nám přidala i nová členka skupinky Pavla. Avšak jen co vyjedeme na další kopec, ztrácíme Roberta. Ten má letos novou GPS, a tak určitě sám treťí.

Projíždíme spoustou krásných vesniček a obdivujeme rakouskou krajinu. Zastavujeme se u kostela v Reichenau, na hrad se nám už ale šlapat nechce. O pár desítek kilometrů dále ve stínu pod stromy zastavujeme na svačinu. „Tam do těch Alp dneska už šlapat nebudu!“ „Proč jedeme do kopce, když máme jet k Dunaji?“ sdělujeme si naše pocity z etapy. Po pár kilometrech ale vidíme z výšky celý Linz a víme, že nás čeká už jen jízda z kopce. „To je úžasný výhled, to si musíme vyfotit!“ Pořídíme pár fotek, sjedeme do vesničky a před námi cedulka oznamující osmnáctiprocentní klesání. „Fůů, tak to si musím vyfotit taky,“ říkám. Táta se odvážně rozjíždí dolů, ostatní jdeme raději pěšky. „Kdybych měl zastavit, tak to nepůjde, protože ty brzdy už bych víc nezmáčkł,“ říká táta pod sjezdem. Hned nás čeká další klesání, i toto je extrémní. Z počátku se pokouším jet na kole, v půlce vidím Ludka, že sesedá. „Ten ráfek je tak horký, že na něm nemůžu nechat ani prst, abych se nespálil.“ Radši jdeme oba pěšky. „V Břeclavi uděláme hromadný pohřeb brzd,“ navrhuji.

Napojujeme se na hlavní silnici, která nás přivede až do Linze. Průjezd městem je naštěstí bez problémů, najíždíme na hezkou cyklostezku podél Dunaje a hledáme Roberta, který nás čeká na kamenité pláži. Ihned vyzouváme boty a běžíme se schladit do vody. „Nevím, zda se mi ty plavky chce namáčet,“ říká Robert. „Já je klidně namočím za tebe,“ odpovídá táta, protože ten si dneska plavky nechal nejradiši by si šel zaplavat. „Založil bych plavopout, co vynato? ZačínalobysenaBaťáku ve Veselí...“

Po příjemném zchlazení ve vodě míříme na náměstí, kde si jdeme do infocentra pro razítko. Jenže taky potřebujeme vodu. Rozhlížíme se po náměstí, kde by se dala sehnat. „Víte co, já zkusím zajít do toho infocentra, jestli by nám

trochu vody nedali,“ říkám. „To bych ti byl vděčný do konce života,“ říká táta a podává mi čtyři flašky na vodu. S Anežkou se tedy vydáváme zpět do íčka. Paní jsou naštěstí velmi ochotné a vodu nám poskytnou. Vracíme se s plnými bidony zpět a najednou slyším za sebou angličtinu. „Whe can we get a water?“ Snažím se cizincům vysvětlit, že jsem v Linzi poprvé a že vodu mohou zkusit sehnat stejně jako my v infocentru. Vedro je zničující nejen pro cyklisty.

Jedeme proto už jen k největší katedrále v Rakousku Mariendom, do které se má prý vejít i dvacet tisíc lidí. Je opravdu obrovská a taky krásná. Odtud míříme k ubytování, čeká nás

poslední horská prémie, ubytování se totiž nachází na kopci, jedná se o pedagogickou fakultu. Místa si zabíráme v jídelně, je tam ovšem nedýchatelno, a tak hned po sprše jdeme ven. Přichází k nám pan Miklenda. „Jožko, musíte mi poslat fotky, ztratil jsem dneska foťák, asi ti mladí Vietnamci ho sebrali.“ „Opravdu? Vždyť ti fotí jen na mobil, co je foťák už ani neví,“ odpovídá táta. „Možná ho chtěli do sbírky starožitností,“ směje se pan Miklenda.

K večeri dostáváme každý pytlík rýže a maso. Je toho tolik, že to sotva dojídám. Táta mi kupuje kofolu, postaváme venku s panem řidičem. „Vy jste jezdil s vlakem?“ říká obdivně tátovi. „Tak to určitě znáte Sergeje! Já ten jeho zvuk miluji! Normálně si občas pouštím videa, jak se rozjíždí a jak zpomaluje...“ A tak jsme hodinu vedli diskuzi o Sergejích, aniž bych tušila, jak ta lokomotiva vlastně vypadá.

V devět hodin začíná přednáška Pavla Hlaváčka o Mongolsku. Vevnitř je hrozné horko a dusno. „Já si zapnu ten mrazák, vlezu dovnitř a budu tam spát,“ oznamuje táta. Nakonec ale spí venku, jako spousta dalších.

4. DEN 3. ETAPA 13. 8. 2018 LINZ – GAMING 109 KM

„V průběhu noci jsem odešel spát ven a ráno jsem se probudil mezi dvěma ženami,“ sděluje mi ráno táta. Musíme se rychle sbalit, protože mše je už ve čtvrt na osm. Jenže kromě cyklopoutníků přichází na mši i velký šedý mrak, začíná poprchat. Naštěstí s koncem mše končí i déšť a my si dáváme na snídani makový závin. Tvarohový letos bohužel není. Táta objevuje ve škole bazén, takže je hned po ránu v sedmém nebi. Naše skupinka je připravena k odjezdu brzy, dnes se k nám přidává také P. Pavel Kaška, Honza na handbiku a Petra, která pomáhá na faře v Miloticích.

Projíždíme městem, poté jedeme dlouho kolem Dunaje, začíná být horko. „Kde jsi velký šedý mráčku?“ ptám se zoufale. Zastavujeme na chvíli u vody a máčíme si nohy. Postupně se objevují první kopce, jedeme celkem pomalu, ale nikdo se neztrácí. Občas zastavujeme na sušenky, oběd si nikde nedáváme. Větší pauzu máme až u obchodu v Euratsfeldu, ve kterém vykupujeme všechno studené a šťavnaté – jogurty, meloun, broskve. Před obchodem jsou postaveny stolíky, a tak si tam děláme piknik. Táta koupil i minerálku. „Ta voda je hodně kopečkovitá,“ oznamuje, když se napije. „Kopečkovitá?“ ptáme se. „Teda, bublinková, jsem chtěl říct.“ Vedro a kopce dávají zabrat opravdu všem.

Posilnění vyrazíme opět na cestu, čas máme dobrý. „Už nebudou žádné kopce?“ ptá se Petra. „To se radši neptej,“ odpovídá táta. Ve skutečnosti jich už ale moc není, do cíle dnešní etapy přijíždíme v klidu. Zastavujeme se v kostele pro razítko, v Gamingu v infocentru je už ale bohužel zavřeno. Ke klášteru přijíždíme jako jedni z prvních, autobus parkuje na parkovišti, kde se také chystá večere. „Spí se v pokojích, ale musíte tam být potichu, v areálu kláštera se totiž

koná symposium Mozarta, postupně vás zavedu k místu pro kola a potom i na ubytování," oznamuje nám Stáňa.

Pokoje jsou krásné, každý má dokonce vlastní koupelnu. „Já klidně budu spát na zemi," říkám. „Ne, budu tam spát já," říká Luděk. „Nehádejme se, vy ležte na postelích a já budu spát na zemi," rozhoduje táta a nafukuje si Ludkovu matraci. Vynášení věcí z autobusu vyšlo opět na nás. Několik chlapů udělalo hada a věci se dávaly na hromadu na zem. „Skládejte to podle velikosti nebo podle barev," říká se smíchem pan řidič. „Co ti lidi v těch kufrech mají, že je to tak těžké?" přemítají všichni. „To tam mají asi mrtvolu. Když nevíš, co s ní, tak ji vezmeš do Mariazell a tam ji necháš," přichází s řešením táta. „Ty čteš asi hodně detektivek, že? Cyklopout' s mrtvolami, teda Jožko..." říká Anežka. „Nebo jsou to věci jiného zájezdu. Vždyť nás tolik snad ani není!" podotýká Luděk.

Abychom nabrali ztracenou energii, dáváme si na večeri výborný guláš s chlebem. Vilda si dnes pochutnává na pizze, kterou dostal jako dárek ke svým osmým narozeninám od organizačního týmu. Dnes nás navštívila i Danča, která loni na cyklopouti dělala zdravotnici. Večer se táta baví s paní kuchařkou Miluškou, chválí jí guláš. „Příští rok už nepojedu, je to těžké vařit pro tolik lidí, nezvládám to," říká paní kuchařka. „No ale kdo nám bude vařit?" ptá se zděšeně táta. „Tak to je mi úplně jedno. Já pojedu leda jen na kole..." „No a potom ještě i uvaříte!" „Haha, jasně, a pak mě odnesete na márách."

O půl deváté jdeme na pokoj, venku začíná zuřit vichřice. Někteří lidé spí na chodbě a chodí se k nám sprchovat. „Jdu se umýt, ale sprcháč jsem si nechal v autobuse, půjčíte mi?" ptá se Robin. O deset minut později přichází pan Zajíc. „Můžu se tady taky umýt? Ale nemám sprchový gel, nechal jsem ho v buse." Když přichází třetí zájemce, radši se ptáme rovnou. „A sprchový gel máš?" „Jo, dokonce i ručník." Aspoň někdo. Vyčerpaná usínám na měkké posteli při zvuku dopadajících dešťových kapek na střechu.

5. DEN 4. ETAPA 14. 8. 2018 GAMING – MARIAZELL 35 KM

V sedm hodin se jen stěží vyhrabáváme ze spacáků, vůbec se nám nechce. Jenže už v osm hodin je mše, sbalit věci musíme rychle, abychom ji stihli. Sedíme v kostele a najednou se ozve: „Odbočte vpravo.“ Všichni se začnou smát, pán s GPS radši vybíhá ven. V průběhu mše začíná pršet, a tak snídani jíme na parkovišti pod stromem. Máme pomazánku s čajem. Nikdo neví, zda vyjet nebo ne, usedáme pod přístřešek a čekáme, zda se počasí umoudří.

V půl desáté za mírného deště zabalení v bundách a pláštěnkách jako mumie vyjíždíme do kopců. Dnes nás čeká krátká etapa, ale skoro celá se jede do kopce. Naše skupinka se brzy trhá a každý jede svým tempem. Chudák Honza na handbiku trpí, protože každý kamion, který projede

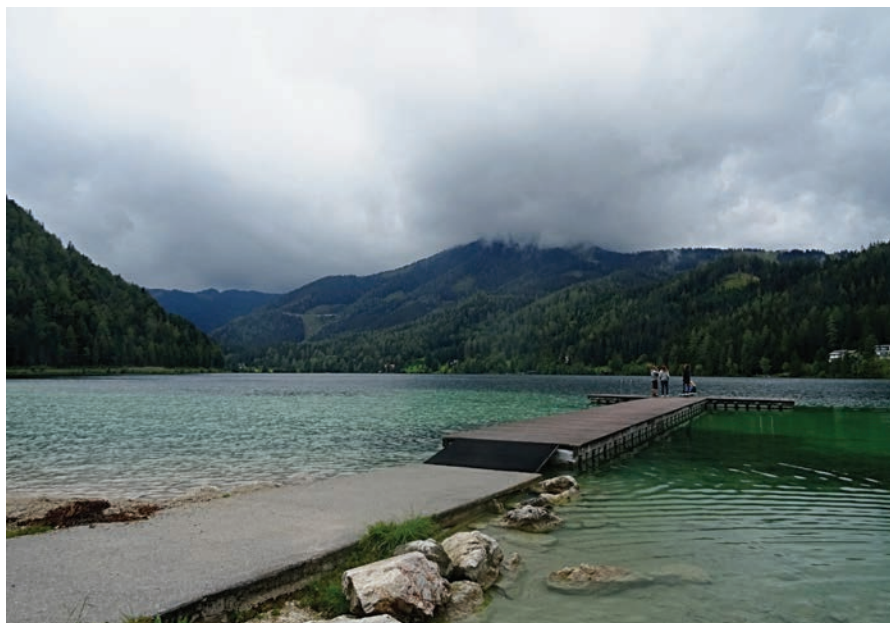
kolem, ho zastříká vodou. Déšť se zhoršuje, i já s tátou si nasazujeme pláštěnky. Zastavujeme na chvilku u dřevěného domku, kde si dáváme svačinu a táta si napouští do flašky vodu z okapu. „Vyfoť to, ať to máma vidí. Přece je to čistá alpská voda,“ říká.

Po kratším sjezdu nás čeká třináctiprocentní stoupání, kousek musím jít i pěšky, brýle mám úplně zamlžené a pláštěnka mi vlaje ve větru. Nakonec nejvyšší vrchol cyklopoutě Zellerrain 1125 m.n.m. zdoláváme. To už víme, že nás čeká jen dlouhý sjezd. Jenže ten se nakonec jeví horší než stoupání do kopce. Cesta je mokrá a já se celá třesu zimou, takže pořádně nemohu ani zmáčknout brzdy. Mokrý oblečení ve větru hodně studí. Jedeme proto pomalu a zastavujeme se u nádherného jezera Eraufsee. Voda je krásně čistá a krajina kolem okouzluje. Posilňujeme se perníčky a najednou slyšíme pána s kočárkem, jak na nás volá. „Jé, vy jste Češi! Odkud až jedete? Já tu mám rodinu, a tak jsem tu

často.“ Popisujeme pánovi naši trasu a ten obdivně pokyvuje hlavou. „Nojo, odtud se jinak, než přes kopce vyjet nedá, ale je to tu moc pěkné.“

Chceme jet dál, ale zjišťujeme, že nám všem přestal fungovat tachometr. „No tak kromě brzd pohřbíme v Břec-lavi i tachometry,“ říkám. Ten můj i tátův se nakonec probouzí, Ludkův zatím ne. Do cíle je to už jen kilometr, přijíždíme tam mezi prvními. Dneska se spí ve sportovní hale na předměstí Mariazell v St. Sebastian. Kdo má věci na převlečení, okamžitě si je obléká, já se choulím v hale na zemi zimou. I handbiker Honza je úplně promrzlý. Alespoň že halu máme otevřenou a můžeme jít dovnitř. Autobus má však

přijet až za hodinu. Jdeme do restaurace na pizzu, konečně se trochu zahřívám. V restauraci je také infocentrum, a tak dostáváme kromě dobré pizzy i razítko. Paní nechápavě kroutí hlavou, jak takovou dlouhou cestu můžeme ujet na kole.

„Autobus přijel, pojdte vykládat věci,“ volá Petr Gabriel. Opět se tvoří dlouhý had, věci se z autobusu stěhují až do prostřed haly. „Vždyť bylo váhové omezení, tak co v tom lidi mají?“ „Ty těžké budeme dávat hned stranou,“ komentují to všichni. Hned jak si vybalím věci, utíkám do teplé sprchy. Poté jdeme společně na nákup do Billy, protože zítra není večere. Děláme velký nákup pečiva, ale i zeleniny a ovoce. Kolem úzkokolejky se vracíme zpět. Ludkův synovec Dominik si na šňůru věší tričko a ptá se: „Nevíš, strýcu, kam jsem si dal triko?“ Únava z náročné etapy jde poznat na všech.

K večeri máme tentokrát těstoviny s masem. Po jídle malý Vilda vybízí všechny kluky, aby s ním šli hrát fotbal, hraje dokonce i pan řidič ve svých polobotkách a košili. Robert mezitím odpočívá se sluchátky v uších a škraboškou na očích. Ludkovi se podařilo oživit svůj tachometr. „Ty žiješ! Už jsem v to málem přestal doufat!“

V osm hodin je na programu přednáška, tentokrát Stanislavy Matušinové na téma Vánoce v Indii. Přednáška je velmi poutavá, také vyvolá několik dotazů. Místní kluci hrají v hale fotbal, Petr se je snaží ztišit, ale moc to nejde. V jedenáct hodin paní z infocentra zhasíná světlo a my usínáme.

6. DEN 15. 8. 2018 VOLNÝ DEN MARIAZELL

Snídaně na nás čeká až před osmou, a tak si můžeme pospat déle, a navíc si nemusíme balit věci, jelikož máme volný den. Jdu si vyčistit do koupelny zuby a potkávám tam obřího pakomára, asi šel taky na ranní hygienu. Táta se musel v noci obrátit nohama místo hlavy, protože spal vedle Roberta. „Jako by sto slonů chodilo po ořechových skořápkách,“ komentuje Robertovo chrápání. A to měl v uších špunty.

Na snídani je čaj a dlouho očekávaná vánočka. Každý dostává celou, většina však sní pouze půlku. Až na mého tátu, který se do ní zakousne s chutí a po jídle začne zjišťovat, že v něm bobtná a sám si jako vánočka připadá. Musíme sníst vevnitř, protože venku začíná pršet, brzy našťestí přestává, na mši do baziliky jdeme pěšky. Začíná v deset, lidí je na ní mnohem méně, než jsem očekávala. Ale musíme stát, protože lavice jsou již obsazeny, navíc nevidíme ani na hlavní oltář, protože stojíme v zadní části kostela, která je od té přední oddělena oltářem se sochou Madony. Její vznik je odhadován ještě před rokem 1300.

Po mši, která trvá jen hodinu a je doprovázena orchestrem, se vydáváme prozkoumat místní stánky a také lékárnu, kde prodávají zázračné kapky na bolesti žaludku. O půl dvanácté začíná živý přenos do rádia Proglas, mluví v něm Veronika Tůmová a pan Karel, nejstarší účastník cyklopoutě. Všichni stojí opodál a poslouchají přenos z mobilního telefonu.

Ve stánku kupuji pohledy se známkami a hledám schránku. „Podívám se na Googlu, kde schránka je,“ říká táta. „Aha, někde deset metrů od nás by měla být.“ „Jo, sedíme skoro před ní,“ říkám, když se rozhlédnu kolem. U jednoho stánku získáváme také krásné razítko do credencialu. Po cestě do haly se zastavujeme v perníkárně Pirker, kde nakupujeme perníčky jako suvenýry domů a také je od něj krásná vyhlídka na hory. Jdeme se podívat i ke staré tramvaji, která jak později zjišťujeme, je pojízdná a vozí lidi na nádraží do Mariazell, kde na ni navazuje parní vlak.

V hale si dáváme oběd ze svých železných zásob, skupina bikerů se vydává lanovkou na kopec Bürgeralpe, kde chtějí sjíždět bikerskou stezku. „A jste dobře pojištění?“ ptá se Honza. My jako většina

ostatních bereme plavky a jdeme si zaplavat do jezera. I přesto, že není horko, ve vodě se koupe hodně lidí. Jede s námi i šestnáctiletá Eliška, která je letos na cyklopouti poprvé. U jezera ze sebe shazuje oblečení a hned běží do vody a plave až do půlky. Zůstáváme na ni zírat. „Já jsem dělala několik let triatlon, takže jsem zvyklá,“ vysvětluje nám, když vidí naše nechápavé pohledy. „Tak to mám první adeptku na plavopoutí!“ raduje se táta.

Já po pár minutách vylézám z vody ven a klepu se zimou, rychle se běžím převléknout do kabinky, kde se shromáždili pavouci z celého Rakouska. Po příjezdu k hale si zkusíme Robertovo lehokolo. Moc mi to nejde, ale Luděk s tátou jezdí jako o závod. Petr Gabriel nám oznamuje, že jeden z bikerů při sjezdu spadl a má zlomený nos a vyražených několik zubů. Převážíjí ho do nemocnice vrtulníkem. „Příští rok nás už žádná pojišťovna hromadně nepojistí, bude si to muset každý zajišťovat sám,“ říká.

Lidi se pomalu sjíždí ze svých výletů, lehokolista Honza Pečiva chodí dokola po tělocvičně a opakuje si text k večerní prezentaci. Táta jde s Robertem na kafe, já si dávám k večeri chleba se sýrem a okurkou. Zelenina, konečně, jak ta mi chyběla!

V osm hodin začíná Honzova přednáška na téma Život v klášteře a život v rodině. Honza si totiž zkusil žít půl roku v klášteře, navíc pár dnů po cyklopouti odjíždí do Vídně studovat téma rodiny. Přednáška je velmi zajímavá, po ní se ihned rozpoutává živá diskuze. Ale táta řeší úplně jiný problém. „Musím ukončit cyklopout, zítra jedu domů,“ oznamuje nám vážně. „Cože, proč? Co se stalo?“ ptáme se zděšeně. „Praskl mi nafukovací polštářek,“ říká smutně a my se s úlevou smějeme. Luděk se mu ho snaží opravit, vypadá to jako operace, když mi říká: „Manikurní nůžky, prosím.“ Bohužel prasklinka je ve švu, a tak ani záplata na kolo nepomáhá.

Kolem běhá Vilda, který nás natáčí na Peťovo GoPro. Ten nám video poté ukazuje, určitě se zařadí mezi jedno z těch památečných. Ukazuje nám taky videa z bikeparku, protože i on se dneska vydal sjíždět onen kopec, a popisuje nám, že některé úseky byly opravdu nebezpečné. On naštěstí skončil jen s odřeným kolenem. „Trochu jsem dneska zariskoval,“ uznává.

Po desáté hodině se centrálně zhasíná, venku je docela velká zima, takže dokonce i táta dneska spí ve spacáku.

7. DEN 5. ETAPA 16. 8. 2018 MARIAZELL – MELK 105 KM

Probouzím se a klepu se zimou, táta přichází s hrnkem horké kávy. „Venku se teplota blíží k nule, ale kaluže ještě nezamrzají,“ oznamuje nám. Super, hned mám větší motivaci vstát. Tentokrát v dámské koupelně místo pakomára potkávám pana řidiče, který se tváří docela překvapeně, že mě tam vidí. Asi si ráno spletl strany, při jízdě autobusem už si je snad plést nebude.

Snídaně má dorazit z České republiky až kolem deváté hodiny, a tak bereme do ruky vánočku od včera a vyjíždíme dříve. Párky obětujeme chladnějšímu počasí. Anežka dneska navíc s narozeniny, a tak hned před startem každý dostáváme gumový bonbon ve tvaru Coca-Coly. „Vezměte si flašku,“ nabízí Anežka. Zastavujeme se nejprve u baziliky, abychom si vyfotili společnou fotku a poté stoupáme do kopce. Je to však jen pár kilometrů, za chvíli najíždíme na trasu Traisental Radweg, po které jedeme většinu dne, a je to stále už jen z kopce. Vše, co jsme předchozí den nastoupali, dnes musíme zase sjet dolů k Dunaji. Brzdy dostávají opět zabrat, jinak si není nač stěžovat. Krajina kolem je totiž překrásná, stále zastavujeme a fotíme. „Jestli tímto způsobem pojedeme celou trasu, tak nevím, kdy do toho Melku přijedeme,“ říká táta.

Zastavujeme se i u krásné kapličky Bruder Klaus Kirche, vedle které stojí záchod. „Ten mi seslal snad sám Pán Bůh,“ říkám vděčně. Oběd si kupujeme v Bille a jíme ho o pár set metrů dál na lavičce vedle továrny zpracovávající dřevo. Když přijedou nabírat klády dvě velká auta, kterým táta přezdívá hroši, radši rychle mizíme, protože vypadají poněkud děsivě. Další zastávku máme u kláštera Lilienfeld a pak v kavárně, kde si táta dává vytoužené kafe.

Z krásné cyklotrasy sjíždíme a čekají nás kopce. Z jednoho sjezdu za Ober-Graferdorfem se Robert a Honza pořádně rozjedou, což má za následek přehlédnutí odbočky. Tentokrát už na ně nečekáme, musí si poradit sami. Zdeň několikrát dofukuje kolo, nakonec do Melku přijíždí také sám. Poslední kopeček

nás dovede až do města, odkud vidíme věže kláštera, ve kterém máme dneska spát. Jenže celý komplex je obrovský a my nevíme, kde přesně se naše tělocvična nachází. Jdu se tedy odvážně zeptat jedné paní, která však neumí anglicky, a tak se pokouším vysvětlovat německy. Paní mě naštěstí pochopí a my k ubytování trefíme. Sice trochu jinou cestou než ostatní, ale přece.

Ubytování je hezké, hlavně je tam hodně sprch, což oceňuji, protože jsem se na ni celý den těšila. K večeři máme maso s rýží, také si kupuji kofolu na doplnění cukru. Z kláštera je nádherný výhled na Dunaj. Přijíždí Robert, který vypadá docela schváceně. „Najel jsem celkem 120 kilometrů, ale Honza se mnou nejel,“ říká. Ten totiž přijíždí až za hodinu a vypadá zničenější než Robert. „Já jsem se přidal k nějaké skupině bikerů a ti mě táhli lesními cestami přes různé větve a pařezy, a nakonec řekli, že jedeme špatně a museli jsme se vracet, no hrůza,“ komentuje svůj zážitek.

Já s Luděkem hledáme tátu, protože se chceme vydat na večerní procházku do města. „Neviděli jste tátu?“ ptám se všech, ale nikdo o něm neví. „Že by našel zase bazén?“ říkám si. Nakonec ho potkávám na schodech. „Ležel jsem na lavičce a poslouchal, jak vevnitř cvičí dívčí sbor zpívat chorály. Sice zprávy pořád dokola to stejné, ale bylo to hezké,“ popisuje. Konečně se vydáváme do města, přidávají se k nám i dva kluci z Frýdlantu nad Ostravicí. Město je krásné, pozorujeme západ slunce. Jelikož je už komplex kláštera zavřený, drápeme se zpět nahoru „kozí stezkou“.

Venku potkáváme pana faráře z Milotic, který dnes jel s jinou skupinkou. „Nemohli jsme se pořád shodnout na jedné trase, oni chtěli jet tudy a já zas jinudy,“ popisuje. „Jak ONI? Neříkej ONI,“ rozčiluje se Petra.

V noci je poměrně velké teplo, proto hodně lidí spí venku pod hvězdami.

8. DEN 6. ETAPA 17. 8. 2018 MELK – VÍDEŇ 119 KM

V sedm hodin začíná mše v bazilice. Slouží ji místní kněz, ale z papírku pro nás čte česky pozdrav, a tak je to taková mše českoněmecká. Poté nás zve na vyhlídku, kde se společně fotíme i s papírovou Marií Terezií. Většina cyklopoutníků si jde balit věci a nasnídat se, já jdu s Robertem do infocentra pro razítko. Získáváme dokonce dvě. Když přicházím, táta na mě volá. „Neuvěříš, co se stalo! Chodil tady jeden kluk, jestli nechceme pytlíček s kosodřevinovou masťou na regeneraci svalů. Honza si ho vzal a snědl ho! Říká: ‚Fuj, to je hnusné!‘ Nechápu, jak to mohl sníst,“ kroutí táta nevěřicně hlavou.

My ostatní si dáváme na snídani pečivo s pomazánkou a po deváté hodině vyjíždíme na dlouhou etapu. Dnes s námi jede opět i otec Kaška s Petrou, takže o zábavu je postaráno. Ale pan Schneider si dává pauzu, protože má nateklé oko. Lepší vynechat jednu etapu než už nejít vůbec. Celý den se jede podél Dunaje, brzy však přicházíme o dalšího člena skupinky – Honzu. Ten po své „regenerační“ snídani dostal zažívací potíže a musel si chvíli odpočinout. Nakonec přijíždí do Vídně s jinou skupinkou.

Zastavujeme se v kostele sv. Štěpána na předměstí Kremže, ve kterém dvě paní nacvičují písně na svatbu. Další zastávka je samozřejmě u Dunaje, protože táta s sebou konečně veze plavky. „Huráá do vody!!“ Kromě táty se do vody vrhá i Eliška, která přeplavává Dunaj na druhou stranu. „Jak to může přeplavat? Vždyť ten proud je tak silný! Nemůžu se to na dívat,“ říká táta. Radši jedeme dál, ale Eliška to opravdu přeplavala celé tam i zpět. Neuvěřitelný výkon, ale rodiče mohou být rádi, že o tom neví.

Po cestě vidíme na kopci velký klášterní komplex. „To jsme už v Česku? Vždyť to vypadá jako Svatý Kopeček!“ říkám. Na oběd si dáváme rohlíky a vánočku, horko nás velmi vyčerpává. Otec Kaška pro oživení dlouhé cesty zkouší nový styl jízdy na

kole. Sedá si na nosič, a tak jede několik metrů. Petra z toho umírá smíchy, jenže po chvíli otec zjišťuje, že neví, jak sesednout. Zadek nás začíná bolet postupně všechny a z původně hezké cesty kolem vody se klube cesta trochu nezáživná. Anežka ale nasazuje vysoké tempo a všem ujíždí. „To bude těmi bonbony, které celý den jedla,“ říká Josef a snaží se ji dohnat.

„Už se těším do toho domu hrůzy!“ opakuje pořád Robert. „Dal bych si káfé,“ říká táta. „Nezastavíme někde na pivo?“ ptá se Zdeňka. Každý touží po něčem jiném, ale v hospodě opravdu zastavujeme, a dokonce tam potkáváme

servírku ze Slovenska, a tak si konečně můžeme bez problémů objednat. Po dvaceti kilometrech přijíždíme ke klášteru Klosterneuberg, na zastávku zde není čas ani nálada. Každý už se vidí ve studené sprše ve Vídni. Ačkoliv se zdá být Vídeň již nadosah, průjezd je docela obtížný, protože cyklostezky jsou zde hodně frekventované.

Ubytování v místní škole nacházíme až při zapadajícím slunci. Jelikož má Petra svátek a taky už dnes s otcem odjíždí, zve celou naši skupinku na pivo a kofolu. Sprchy jsou bohužel na půlhodinové intervaly muži/ženy, a tak musím dvacet minut čekat, než si vytouženou sprchu dám. Mezitím si vybalujeme karimatky v kuchyňce, kde je kromě chladku i krásné ticho.

Chlapi jdou vytahovat věci z autobusu a já jsem pověřena Petrem Gabrielem, abych našla červenou fixu. Hledám ji na zemi, a nakonec zjišťuji, že je položena vedle nástěnky. Táta při hledání objevuje husí pero. „S tím taky můžeš psát,“ říká. „Haha, jasně, ale nemám inkoust“ směje se Petr. K večeri nám paní kuchařka připravuje knedle s ovocem, na které se všichni celý den těší. „Protože mám rád povídkové, dostal jsem všechny s rybízem,“ stěžuje si Luděk, ale jde vidět, že i jemu chutná.

Dnes večer odjíždí několik cyklopoutníků domů, noc je klidná, spí se v kuchyňce, tělocvičnách, ale i venku, protože je příjemné teplo.

9. DEN 18. 8. 2018 VOLNÝ DEN VÍDEŇ

„Půl osmé? To už bych mohla vstát. Beztak všichni ještě spí, když je ten volný den,“ říkám si. Kupodivu už venku posedává na lavičkách většina cyklopoutníků s ešusy naplněnými vším možným. Párky, vajíčky, knedle-mi, paštikou... Já si dávám radši jen dva párky s chlebem a čaj, přece jenom nevím, kam všude v Prateru zamírím.

Honza Pečiva se s námi loučí, protože už odjíždí na svá studia, nakonec na svém novém lehokole zvládl cyklopoutňů úspěšně. Robert před námi nedočkavě přeshlapuje, jelikož se těší do domu hrůzy. Není však kam spěchat, atrakce v Prateru se otevírají až v deset. „Mohl bych si dát čisté tričko, ale je pokrčené. Že bych si ho dal pod tvoji matraci, Ludku, aby se trochu narovnal,“ přemítá táta.

V devět hodin vyrážíme do centra Vídně, zastavujeme se i v obchodě na svačinu. Přesně v deset přicházíme k bráně zábavního parku a už odtud vidíme vysokou věž řetízkového kolotoče Prater Turm. Nejprve se jdeme podívat, co všechno za atrakce zde vůbec je. Stánkaři teprve otevírají, a tak máme dost času na rozmyšlenou, kam půjdeme první. Vyhrává strašidelný dům. První jede Robert se Zdeňou, v dalším vozíku já s tátou. „My jedeme do kopce?! To pak ale budeme muset jet dolů,“ říká vyděšeně táta. „Ty se vážně bojíš ve strašidelném domě jízdy z kopce? A co všichni ti pavouci, kostlivci...“ nechápu.

Jako další atrakci si s tátou vybíráme na první pohled dětskou prolézačku, ve skutečnosti dům plný nástrah. Pojízdná podlaha, otočné válce, záludné schody... Už po pár minutách umírám smíchy a evidentně se baví i cizí lidé, kteří nás pozorují, protože nám pak ukazují zdvižený palec. „Na ten řetízkač, ale nejdeš, že?“ ptá se vyděšeně táta. „To víš, že jdu,“ odpovídám a už si kupuji jízdenku. S Robertem nasedáme a za chvíli kroužíme ve výšce sto sedmnácti metrů, odkud je nádherný výhled na celou Vídeň a okolí. Jelikož Robert má ještě velkou zásobu adrenalinu, jde i na horskou dráhu, nad tou my ostatní jen kroužíme hlavou.

Po zábavě je potřeba se obohatit i kulturně, a tak jdeme přes Dunaj ke dvěma stavbám od známého architekta Hundertwassera. Žasneme nad promyšleností detailů, obdivujeme fontánku, ve které voda teče nahoru. Také si v kavárně dáваме kafe a limonádu. Zdeň s Robertem touží vyzkoušet pravý „Wiener Schnitzel“, nakonec ale oběd řešíme dalším nákupem v Bille. Tam také oceňujeme klimatizaci, protože v rozpálených vídeňských ulicích je alespoň čtyřicet stupňů.

Pomalu se vydáváme ke gotickému kostelu Maria am Gestade, kde se právě odehrává svatební obřad. My odtud ve čtyři hodiny vyrážíme na společnou prohlídku Vídně, kterou vede místní český kněz Jiří Šindelář. Ukaže nám všechna důležitá místa spojená se životem sv.

Klementa Maria Hofbauera, patrona města Vídně, pocházejícího z České republiky. Navštívujeme několik krásných kostelů, také samozřejmě Stephansdom, kde se to turisty jen hemží. Prohlídka končí opět v kostele, odkud se vycházelo. Tam se slouží také naše dnešní mše. Kostel je zajímavý hlavně pro svůj půdorys, který musel být trochu zakřiven, jedná se o jednu z nejstarších staveb ve Vídni a slouží se zde pravidelně české mše. „Kdybyste náhodou někdo bydlel časem ve Vídni a chtěl nám tady pomáhat, dveře jsou pro vás otevřeny, bereme každého,“ říká a směje se otec Šindelář.

K večeri na nás čekají boloňské špagety, na mě musí počkat ale ještě o pár minut déle, protože rychle utíkám do sprchy a vychutnávám si každou studenou kapku na svém těle. Jako znovuzrozená si jdu pro miskou. „Tati, ty nejdeš na večeri?“ ptám se. „Radši umřu hladu než tam jít ulepený. Potřebuji sprchu, hned teď!“ vysvětluje zoufale táta.

V devět hodin začíná „slavnostní ukončení“. Petr Gabriel nejprve děkuje všem za účast a pak postupně každého volá jménem a předává mu diplom. Největší potlesk dostává pan Karel, který ve svých 83 letech zdolal svoji nejspíše poslední cyklopout. Na elektrokole, bez mapy, s výbornou pamětí a štamprlou na posílnění. O půl desáté přichází policie, ta si však nejde pro diplom, ale podívat se, co tu tak velká skupina provádí. Lidi z okolních bytů už nejspíš chtějí spát. My však dobře víme, že noční klid začíná až v deset a tou dobou se už také zklidňujeme.

Čeká nás poslední noc na karimatce a ve spacáku. Jak je to možné, že cyklopout zase tak rychle utekla? Vždyť jsme teprve vyjížděli z Českých Budějovic a vůbec je to celé zvláštní. Ještěže bude v říjnu afterparty, která se letos má konat u nás ve Veselí, jak nám Petr večer oznámil.

10. DEN 7. ETAPA 19. 8. 2018 VÍDEŇ – BŘECLAV 96 KM

„Crrrrr.“ Zvoní pomyslný budík v šest hodin. Poslední balení, teď už to do té tašky můžeme všemožně naházet. K snídani je připravena zelná polévka, lidi si ji chválí, my s tátou si dáváme radši jen suché chlebíky, které celou cyklo-pouť vozíme s sebou. O půl osmé jsme všichni připraveni vyrazit, jenže autobus nepřijíždí. Kvůli složitému parkování zde může stát pouze chvilku, a tak musí přijet později. Většina své kufry odnáší do vjezdu a doufá, že jim je někdo naloží, my čekáme, až autobus přijede.

V devět hodin jsme už i my na cestě ven z Vídně. Jede nás kolem dvaceti, průjezd Vídní naštěstí není složitý. K našemu velkému překvapení začíná pršet, ale jakmile mrak odejde, je opět horko. „Honzo, kolik jsi nachytal do toho svého kufru na kole chladného vzduchu?“ ptá se táta. „Už je čas ho vypustit!“

Cesta utíká, kilometry na tachometru nabíhají stejně rychle jako stupně na teploměru. Robert dnes s námi nejede, vyrazil brzo ráno se všemi věcmi, protože míří až domů. Po několika krátkých zastávkách na vodu si děláme větší pauzu u památníku bitvy na Moravském poli, za týden má být 740 let výročí. Kromě několika Rakušanů sem přijíždí i pan Karel s Břeťou. Ten si jde památník fotit, ale pan Karel už naskakuje na kolo. „Břeťo, jedeme, zleva nic, zprava nic, hurááá!“

Po pár kilometrech sjíždíme z hlavní cesty na cyklotrasu. Ta nám nabízí pěknou terénní vložku, kromě polních cest dokonce i uzavřený most přes řeku. Nás ale jen tak něco neodradí, proto bereme kola pod paži a přecházíme po dřevěné lávce. „Podívejte, sprcha,“ křičí radostně táta. A opravdu. V poli stojí několik zavlažovacích přístrojů. Táta hned skáče pod proud vody a doplňuje si ji také do flašky. No co, čerstvá voda z Dunaje.

Po sprše se napojujeme zpět na rozpálenou silnici, po které jedeme až do České republiky. Označení hranic zde není vůbec nutné, silnice nám sama dává vědět, kdy se ocitá-

me v Česku. „Páni, na tak rozbité cesty už nejsem vůbec zvyklá,“ říká paní Schneiderová. Z asfaltové silnice se stává šotolina, což opět nejvíc poznává Honza, který musel nadýchat alespoň tunu prachu.

Cesta končí kolejemi, přes které žádný přejezd nevede, a tak opět sesedáme a přenášíme kola pěšky. Za kolejemi stojí hospoda, která přímo láká k návštěvě. „Jednu kofolu, prosím,“ říkáme schváceně, pan hostinský si nás měří zvláštním pohledem. „Odkud až jedete?“ „Dneska jen z Vídně, ale jinak až z Českých Budějovic.“ „Páni, tak to bych nedal,“ říká. „A razítko by nebylo?“ ptám se v naději, že ještě doplním sbírku i z Břeclavi. „Dneska ho tu bohužel nemám.“ Nevadí, hlavně že studená kofola je, bez ní už bychom těch šest kilometrů k nádraží neujeli.

Přijíždíme právě včas, autobus parkuje před nádražím. Abychom se dostali ke kufrům, musí se vyskládat ven úplně všechny zavazadla, takže zamýšlený pořádek se moc nezdařil. Kola připevňujeme na střechu auta, tašky nakládáme do kufru a strýc nás veze domů. Ani rozloučit se pořádně se všemi nestihnáme, konec cyklopoutě je poněkud chaotický. Někteří jedou domů rovnou z Vídně, jiní hned nasedají na vlak v Břeclavi, pár jich ještě zůstává na závěrečnou mši, kterou slouží otec Fox.

O co bylo letošní putování kratší, o to nabídlo více intenzivních prožitků a momentů. Celkem jsme najeli 584 kilometrů, nastoupali 6320 metrů, vypili desítky hrnků čaje, pekli se v 49 stupních, mrzli v 6 stupních, a hlavně poznali spoustu nových míst a lidí, bez kterých by naše putování nikdy nemělo tu správnou cyklopoutnickou atmosféru.

Veronika Žajdlíková

